

Ситка Чарлі доконав неможливого. Інші індіани теж, може, не згірше за нього знали мудрість подорожню, але тільки Ситка Чарлі пізнав мудрість білих людей, подорожню честь і закон. Однак те знання далось йому не за один день. Розумові індіанина важко узагальнювати, і аж коли фактів набирається багато й вони часто повторюються, він осягає їхнє значення. Ситка Чарлі змалку крутився серед білих людей, а вирішивши, зважився пов'язати свою долю з ними, зрікшись раз і назавжди свого народу. Поважаючи, майже обожнюючи могутність білих людей і міркуючи, звідки вона береться, він не відразу збагнув її таємничу силу — честь і закон. І, тільки довгі роки нагромаджуючи досвід, він, нарешті, з'ясував собі все до кінця. Сам чужинець, він зрозумів її краще від білої людини; сам індіанин, він досяг неможливого.

А від цього повстала в ньому певна зневага до свого люду. Звісно, він затаював ту зневагу, але тепер вона виливалася бурею різноманітної лайки, що сипалась на голови Ка-Чукте й Гоугі. Вони корилися йому, як пара кусливих собак, — занадто боязкі, щоб напасти, але занадто вовкуваті, щоб ховати свої ікла. На них було страшно глянути. Та й на Ситку Чарлі теж. Обличчя — сама лише шкіра та кістки; вилиці їм укривали огидні струпи, що від морозу тріскалися й знову стягувалися; з розпачу й голоду очі світилися похмурим вогнем. Людям у такому стані не можна довіряти, якщо вони не відають ні честі, ані закону. Ситка Чарлі це знав, отож десять ще днів тому змусив їх покинути рушниці разом з рештою таборового спорядження. Рушниці лишилися тільки в нього й капітана Епінгвела.

— Гайда, розкладайте багаття, — наказав він, витягаючи коштовну коробку з сірниками й клапті сухої березової кори.

Обидва індіани понуро взялися збирати сухе гілля та ріща. Вони були знесилені й часто спинялися; як нахилились, то наморочилася голова, а як ішли заточуючись, то коліна їм торохкотіли одне об одне, мов кастаньєти. Щоразу, дошкандибавши до багаття, вони хвилину перепочивали, неначе тяжко хворі або смертельно зморені. Часом погляд

їм затуманювала терпляча покора німого страждання; а то знову він спалахував несамовитою жадобою життя, що, здавалось, от-от вибухне диким криком, лейтмотивом усього живого: "Я хочу жити, хочу жити!"

З півдня подихнув вітер, боляче щипаючи за незахищене обличчя й вогненними голками заганняючи мороз крізь хутро й м'язи аж до кісток. Тому, як вогонь розгорівся добре і навкруг нього розтанув сніг, Ситка Чарлі примусив своїх збайдужених товаришів допомогти йому нап'ясти заслону. То була дуже проста річ — укривало, нап'яте рівнобіжно до вогню з того боку, звідки вітер віє, нахилене градусів на сорок п'ять. Воно заступало від холодного вітру й одбивало тепло назад, донизу, на тих, що шукали під ним захистку. Потім постелили зеленого ялинового гілля, щоб не сидіти просто на снігу. Коли скінчили цю роботу, Ка-Чукте й Гоугі взялися до своїх ніг. Замерзлі мокасини дуже підтопталися в довгій дорозі, а гострі крижини на річкових зашеретах і геть пошматували їх. Сиваські шкарпетки були такі ж самі порвані; коли вони розмерзлися і їх постягали, то мертво-білі кінчики пальців, у різному стані змертвілості, самі розповіли просту оповідь про мандрівку.

Лишивши їх обох сушити взуття, Ситка Чарлі обернув лижви й рушив назад тою дорогою, що прийшов. Йому теж дуже кортіло сісти біля вогню й дати перепочинок своєму змореному тілу, але честь і закон забороняли. Перемагаючи біль, волікся він крижаним полем, що не крок — то протест; в кожному м'язі — спротив. Кілька разів там, де недавно затягло опари на річці, йому доводилося через силу прискорювати ходу, бо тонка крига тріщала й загрожувала вломитися під ним. У таких місцях смерть буває швидка й легка; але він не хотів іще вмирати. У ньому зростала тривога, та, вгледівши за коліном річки двох індіан, що ледве пленталися, він підбадьорився. Вони заточувалися й важко дихали, наче несли велику ношу, хоча клунки в них на спині були по кілька фунтів. Ситка Чарлі жваво став розпитувати в них про все, і відповіді їхні, мабуть, заспокоїли його. Він поспішився далі й незабаром побачив двох білих чоловіків, що вели під руки жінку. Вони також чвалали, неначе п'яні; руки й ноги їм трусилися від знемоги. Але жінка силкувалася якнайменше спиратися на них і йти сама. Як Ситка Чарлі вгледів її, обличчя йому на

мить радісно засяяло. Дуже ж бо шанував він місіс Епінгвел. За вік свій він бачив багато білих жінок, але з жодною не подорожував разом. Коли капітан Епінгвел завів мову про цю ризиковану мандрівку й запропонував йому найнятися за провідника, Ситка Чарлі тільки понуро похитав головою; бо йти вони мали невідомими й зловісними просторами Півночі, і він знав, що така мандрівка навіть з чоловіків висотує всі жили. Коли ж він довідався, що й капітанова дружина має йти з ними, то рішуче відмовився хоч би як брати участь у цій виправі. Якби то хоч принаймні була жінка з його люду, але ці жінки в Півдня... ні, ні, всі вони занадто ніжні, занадто тендітні на таку тяжку дорогу.

Однак Ситка Чарлі не знав, що то за жінка. Ще п'ять хвилин перед тим він і гадки не мав, що згодиться керувати виправою; але як підійшла вона до нього, чарівно всміхаючись, та як заговорила своєю поправною англійською мовою, не просячи й не вмовляючи, то він відразу здався. Якби в її погляді він зауважив улесливість чи благання, якби голос її тремтів, якби намагалася вона вплинути на нього жіночою звабою, Ситка Чарлі був би твердий, мов криця; замість того її ясний допитливий погляд та дзвінкий голос, її цілковита щирість і манера триматися з ним просто, як з рівним, зовсім позбавили його розважності. Він відчув тоді, що це нової породи жінка, і вже через кілька днів спільної мандрівки збагнув, чому сини таких жінок панують на землі й на морі та чому сини жінок його плем'я не могли встояти проти них. Ніжна й тендітна? Аякже! День по дневі бачив він її, втомлену, виснажену, проте настійливу, і ці слова без упину бриніли в ньому, як приспівка: "Ніжна й тендітна!" Він знав, що її ноги звикли ходити гладенькими стежками сонячних країн, що вони не спізнали незручних мокасинів, що їх не цілував холодними устами мороз, і дивлячись, як вони йдуть тепер цілісінький втомний день, чудувався.

Завжди вона мала усміх і бадьоре слово для кожного, навіть для найостаннішого носія. І що дорога важчала, то вона ставала неначе ще настійливіша й набиралася більшої сили. Коли Ка-Чукте й Гоугі, що все похвалялися, ніби знають стежку, як свій власний вігвам, одного разу призналися, що заблукали, серед прокльонів, які сипалися на них, тільки її голос став винним в обороні. Того вечора вона співала своїм супутникам

доти, аж вони відчули, що втома зникла і в серця вселилася нова надія. А коли їжі почало бракувати і кожний шматочок пильно відмірявся, вона повстала проти хитрощів свого чоловіка й Ситки Чарлі, вимагаючи, щоб їй давали таку самісіньку пайку, як і всім.

Ситка Чарлі пишався тим, що приятелював з цією жінкою. Якийсь новий скарб, якусь широчінь внесла вона в його життя. Досі він був сам собі за напутника, ішов власним шляхом, не озираючись ні на кого, чинив усе за власними приписами. Він виховав свою мужність, не зважаючи ні на що, окрім власної гадки. І ось уперше він відчув, що чиясь стороння сила збудила в ньому все найкраще, що там дрімало. Один ласкавий погляд ясних проникливих очей, одне слово подяки дзвінкого голосу, один легенький порух уст, що склалися в такий чарівний усміх, ущаслилювали Ситку Чарлі на цілі години. Вона надихала його, підносила у власних очах; уперше він був свідомо гордий з того, що так добре засвоїв мудрість подорожню. Він і місіс Епінгвел завжди додавали духу в знебулі серця своїх товаришів.

Вони побачили Ситку Чарлі, й обличчя в усіх трьох проясніли: адже він був їм єдиною опорою в дорозі. Але Ситка Чарлі, що своїм звичаєм ховав однаково й турботу, й утіху під машкарою суворої байдужості, тільки спитав у них, що діється з рештою, розказав, де вогонь, і рушив далі. Потім він зустрів самотнього індіанця, що нічого не ніс і кульгав, стиснувши губи; погляд йому був повний муки від болю в нозі, де живе тіло марно боролось з мертвим. Для нього зроблено все, що можна зробити, та коли боротьба за існування досягає крайніх меж, недолугий і безталанний мусить загинути. Ситка Чарлі бачив, що індіанцеві недовго вже до кінця. Порятувати бідолаху він усе одно не міг, отже, сказав йому на потіху кілька суворих слів і подався знов далі. Потому стрів ще двох індіанців — тих, що їм доручив вести Джо, третю білу людину з їхнього гурту. Вони покинули його. Ситка Чарлі з першого погляду помітив затаєну пружність у їхньому тілі й зрозумів, що вони врешті збунтувалися. Отже, він не був заскочений зненацька, коли у відповідь на його наказ вернутися й шукати Джо ті блиснули мисливськими ножами, вийнявши їх із піхов. Жалюгідне то було видовисько: троє виснажених людей

міряються своєю кволою силою серед могутньої неосяжної пустелі. Одначе двом довелося скоритись під ударами, що їм завдавав третій прикладом рушниці. Вони почвалані назад, як побиті собаки. А за дві години по тому вони допленталися до табору, де решта гурту горнулася до вогнища під захистом завіси; між ними йшов, заточуючись, Джо, а позаду — Ситка Чарлі.

— Кілька слів, товариші мої, перше ніж ми ляжемо спати, — мовив Ситка Чарлі, коли вони з'їли по малесенькому шматкові прісного хліба. Він звернувся до індіанців їхньою мовою, сказавши наперед білим, про що говоритиме. — Кілька слів, товариші мої, задля вашого власного добра, — ачей, вони допоможуть вам зберегти життя. Я дам вам закон. І той, хто його порушить, сам накличе на себе смерть. Ми здолали Гори Мовчання й мандруємо тепер коло верховини Стюарту. Мине одна ночівля, може, кілька, а може, й багато ночівель, але колись ми таки дійдемо до людей на Юконі, що мають багато їжі. Отже, нам треба дотримуватись закону. Сьогодні Ка-Чукте й Гоугі, котрі мали пробивати дорогу, забули, що вони чоловіки, і втекли, як малі діти. Ну що ж, вони забули, то забудьмо й ми. Але надалі нехай пам'ятають. Якщо вдруге станеться таке, то... — Він недбало, але зловісно, торкнув свою рушницю. — Завтра вони понесуть борошно й пильнуватимуть, щоб білий чоловік Джо не лишився десь на дорозі. Борошно виміряне. Якщо до вечора забракне хоч унції... Розумієте? Сьогодні були ще такі, що забули. Оленяча Голова й Троїстий Лосось покинули білого чоловіка Джо на снігу. Нехай вони надалі не забувають. Удосвіта вони вийдуть протоптувати дорогу. Ви чули закон. Глядіть, не порушуйте його.

Хоч як хотів Ситка Чарлі, а не міг примусити своїх людей не розтягатися в дорозі. Від Оленячої Голови й Троїстого Лосося, що протоптували стежку попереду, до Ка-Чукте й Гоугі з Джо було більше як миля. Кожен волікся, падав або відпочивав — робив, як заманеться. Посувалася валка зовсім безладно. Всі напружували останню силу й пленталися вперед, аж поки зовсім знемагали, а тоді, за мить, якимось дивом з'являлося ще трошки снаги. Щохвилини хтось падав і був певен, що вже не зможе підвестися, однак підводився, і так щоразу. Тіло

знебувалося, воля перемагала; але кожна перемога була трагічна. Індієнин з обмороженою ногою вже не міг іти й рачкував. Він рідко спинявся, бо знав, як жорстоко карає мороз за перепочинок. Навіть у місіс Епінгвел усмішка немов закам'яніла на вустах, а її очі дивилися вперед, мов невидючі. Часто вона спинялася й притискувала руку в хутряній рукавиці до серця, задихаючись і вмливаючи.

Джо, білий чоловік, перейшов межу страждань. Він уже не благав, щоб його покинули самого, не просив смерті. Він був спокійний і вдоволений, бо маячня затамувала йому болі. Ка-Чукте й Гоугі брутально тягли Джо наперед, люто поглядаючи на нього або часом і штурхаючи. На їхню думку, це була найвища несправедливість. Серця їм накипали зненавистю й хололи зі страху. Він геть ослаб, то з якої речі вони мають витратити на нього останню силу? Коли вони тягтимуть його далі, то самі помруть, а як збунтуються... і вони згадували закон Ситки Чарлі та його рушницю.

Під кінець дня Джо падав усе частіше, і все важче було його підводити, тому вони лишилися далеко позаду. Часом усі троє падали на сніг, так знесилилися й самі індієни. А тим часом у них на спині було життя, снага, тепло. В мішках з борошном була життєдайна сила. Вони невідступно про це думали, і те, що сталося, повинно було статися. Вони впали коло великого вітролому, де тисячі саженів сухого дерева наче тільки й чекали на сірника. Поблизу була ополонка. Ка-Чукте глянув на дерева й на воду, те саме вчинив і Гоугі, потім вони презирнулися. Все робилося мовчки. Гоугі запалив вогонь; Ка-Чукте набрав у цинову квартиру води й закріпив її. Джо незрозумілою їм мовою щось лепетав про інший світ. Вони розколочували борошно в теплій воді, як на млинці, і випили того рідкого тіста по кілька кварт. Джо вони не пропонували пити, та йому було байдуже. Йому було вже до всього байдуже, навіть до своїх мокасинів, що припалилися й тліли на жаринах.

Сіяв густий дрібненький сніг, лагідно, пестливо загортаючи їх у липке біле покривало. І їхні ноги ще б могли протоптати багато доріг, коли б доля не розіграла хмар і не прояснила повітря. Якби сніг падав ще хоч

десять хвилин, вони б урятувалися. Ситка Чарлі, озирнувшись назад, побачив стовпи диму з їхнього вогнища й про все здогадався. Він глянув уперед на тих, що лишилися вірні, й на місис Епінгвел.

— Отже, любі мої товариші, ви знову забули, що ви чоловіки? Гаразд. Дуже добре. Буде менше ротів годувати.

З цими словами Ситка Чарлі прив'язав торбину з борошном до свого наплічника. Тоді заходився щосили штовхати Джо, аж біль змусив опам'ятатися неборака, і він, заточуючись, зіп'явся на ноги. Ситка Чарлі виштовхнув його на стежку й скерував, куди йти. Обидва індіани й собі рушили, пробуючи втекти.

— Стривай, Гоугі! І ти теж, Ка-Чукте! Невже борошно надало такої сили вашим ногам, що вони можуть перегнати бистрокриле оливо? Закону вам не обдурити. Будьте мужні хоч наостанку та вдовольніться тим, що помрете з повними шлунками. Гайда, ставайте спиною до дерева, плече до плеча. Ну!

Обидва послуухалися, спокійно, без страху, бо лише прийдешнє лякає людину, а не теперішнє.

— Ти, Гоугі, маєш дружину, діти й вігвам з оленячих шкур на землі Чіпева. Яка твоя остання воля?

— Ти їй оддай те добро, що належиться мені за капітаном: укривала, намисто, тютюн і скриньку, що видає такі дивні згуки, як говірка білих людей. Скажи їй, що я помер у дорозі, але не кажи як.

— А ти, Ка-Чукте? Ти ж не маєш дружини ані дитини?

— У мене є сестра, що за начальником Кошимської факторії. Він її б'є, і вона нещаслива. Віддай їй те, що належиться мені за умовою, і скажи, що краще їй повернутися до свого люду. Якби тобі стрівся її чоловік та

коли б твоя охота, то ти зробив би добре діло, вирядивши його на той світ. Він її б'є, а вона його боїться.

— Чи ви згодні вмерти, як велить закон?

— Так.

— Ну, то прощайте, мої любі товариші. Бажаю вам сісти при повних горщиках у теплій хаті ще доки скінчиться день.

Сказавши теє, він підніс рушницю, і багатоголоса луна порушила тишу. Ледве вона замовкла, як здаля озвалися інші рушниці. Ситка Чарлі здригнувся. Пострілів було кілька, а в їхньому гурті ще лиш капітан Епінгвел мав рушницю. Він глянув на тих, що спокійно лежали в снігу, гірко посміхнувся мудрості подорожній і поспішився назустріч людям з Юкону.